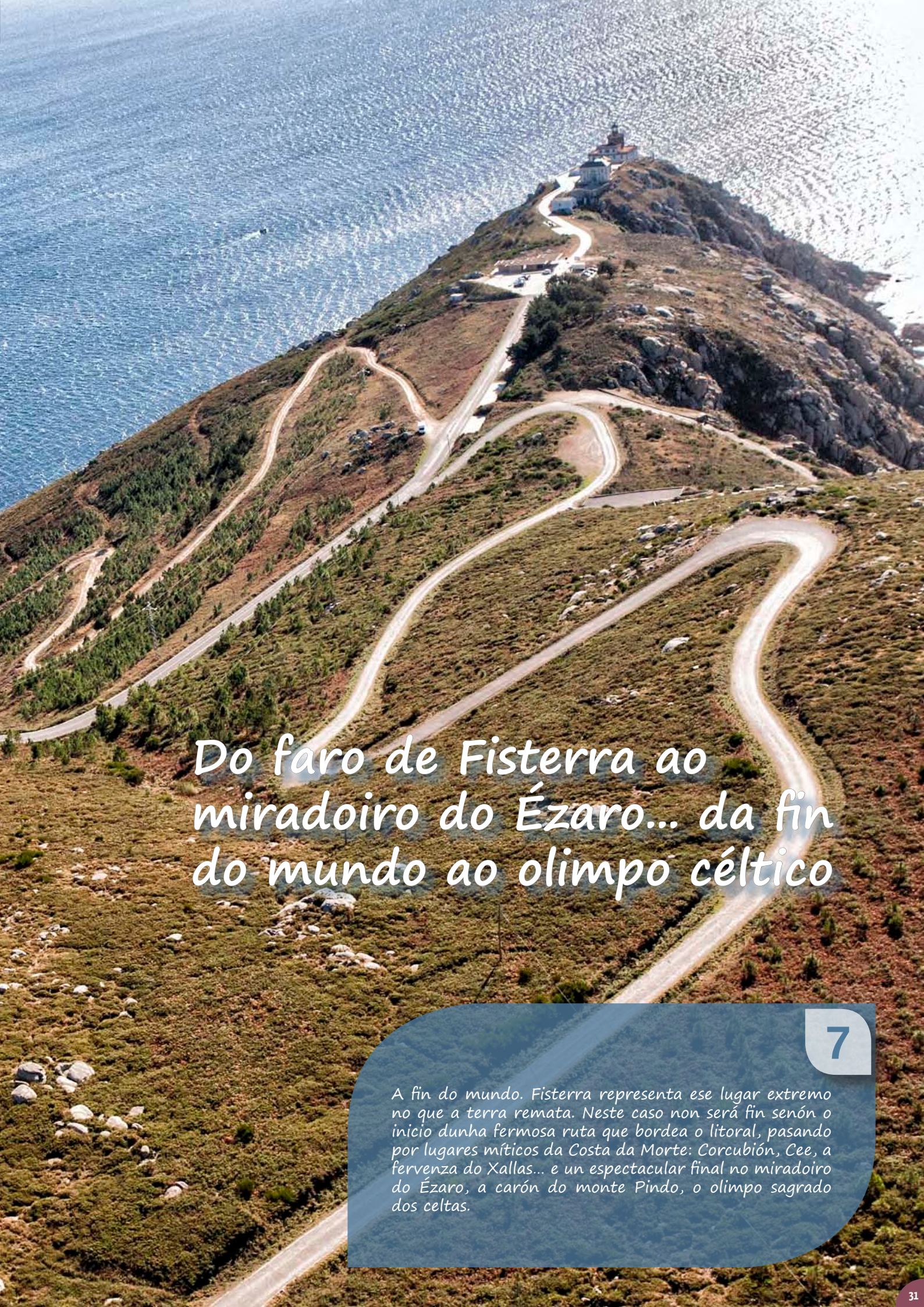

Do faro de Fisterra ao miradoiro do Ézaro... da fin do mundo ao olimpo céltico

7

A fin do mundo. Fisterra representa ese lugar extremo no que a terra remata. Neste caso non será fin senón o inicio dunha fermosa ruta que bordea o litoral, pasando por lugares míticos da Costa da Morte: Corcubión, Cee, a ferverza do Xallas... e un espectacular final no miradoiro do Ézaro, a carón do monte Pindo, o olimpo sagrado dos celtas.

O *finis terrae* latino designa o lugar no que o mundo deixa de ser coñecido. Este lugar existe no imaxinario colectivo de moitas sociedades atlánticas e outras “fins do mundo” existen en Bretaña ou Cornualles. A nosa Fisterra, conxuga unha paisaxe costeira arrebatadora coa compoñente mítica, á que se lle suma a circunstancia de punto final do Camiño a Fisterra, prolongación da ruta xacobeá a Santiago. Segundo a lenda, xa na época romana atopouse aquí o *Ara Solis* (Altar do Sol) que o Apóstolo Santiago ordenaría destruír por ser rito pagán. Pero a tradición mantívose e a día de hoxe Ara Solis

é o nome dunha coñecida praza do casco antigo, preto da capela da Nosa Señora do Bo Suceso. Dende o punto de vista xeográfico, Fisterra é un exemplo categórico do que é un cabo. Unha longa península que remata nun potente

*Cheguei a Fisterra, alí onde
o sol esmaiado e silandeiro
morre no mar como umha bágoa.*

promontorio no que se situou o faro no ano 1853. No 1888 foi engadida un sinal acústico que, pola similitude do seu son, pasou a ser coñecida como a *vaca de Fisterra*. Fisterra é un lugar de referencia

na Costa da Morte. A súa ampla tradición mariñeira conta cun gran expoñente na súa lonxa, que conta con espazo habilitado para que os visitantes poidan presenciar as poxas de peixe. Saíndo da vila, a enseada da Langosteira alberga a praia do mesmo nome, un longo areal de augas transparentes que mira ao lonxe ao monte Pindo. O paso por Sardiñeiro deixa vistas e accesos a novas praias, máis pequenas como son Restrelo ou Estorde. Un desvío levaranos cara a Redonda e o cabo Cee, de fermosas vistas e onde se sitúa o faro coñecido como faro de cabo C. Tralo paso polo Castelo

▼ O Pindo desde o miradoiro do Ézaro

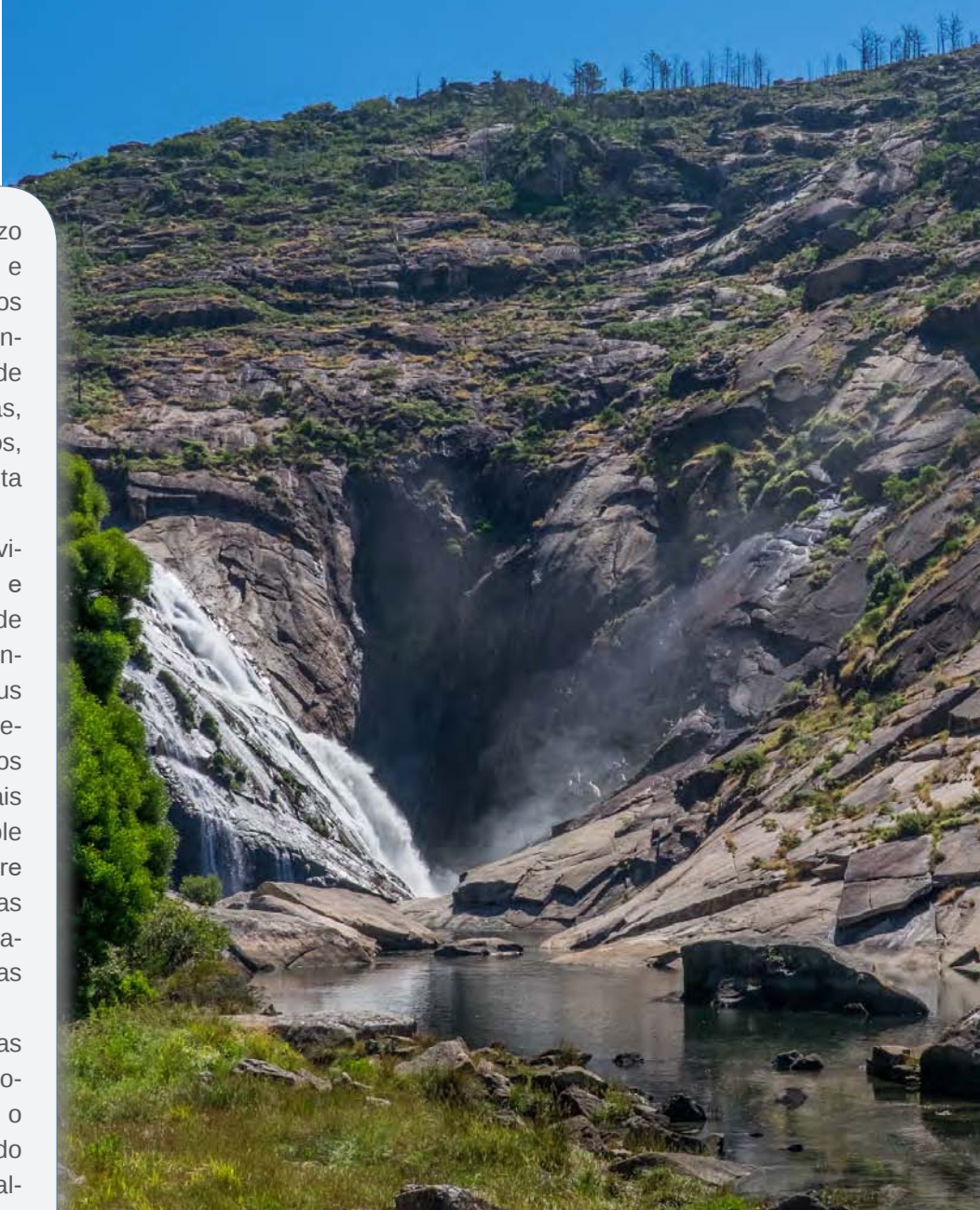

O **monte Pindo** é un gran macizo granítico de alto valor ecolóxico e xeomorfolóxico no que destacan os hábitats de matogueiras e a súa singularidade xeolóxica. Formación de diversos montes e cristas rochosas, a Moa é o seu teito con 627 metros, altitude moi relevante tendo en conta a súa proximidade á liña litoral.

Fito paisaxístico, é unha referencia visual en gran parte do arco fisterrán e Carnota. A súa relevancia transcende o aspecto natural sendo un importante conxunto patrimonial polos seus valores materiais e inmateriais. Á presenza de xacementos arqueolóxicos e de restos de fortalezas medievais (Castelo de San Xurxo e a posible fortaleza do monte Penafiel) cómpre engadir todo un sistema de crenzas vinculadas a este espazo que, a través de lendas, explican as curiosas formas das rochas.

O acceso é posible a través de rutas de sendeirismo e camiños tradicionais de certa dureza, pero acadar o seu cume é un triunfo recompensado por un dos mellores lugares para albisar a costa galega.

Fervenza do Ézaro ▲

do Cardeal, construído no século XVII, achegámonos a Corcubión. Esta vila merece unha parada polo seu coidado Conxunto Histórico-Artístico (declarado no ano 1985) no que destacan as vivendas con galería tan propias de vilas mariñeiras. A estrada vai pola liña de costa cara a Cee, que practicamente forma un continuo con Corcubión. Cee é a principal vila da comarca, concentrando actividades e servizos. No centro urbano debemos tomar o desvío cara ao Ézaro (Dumbría). O percorrido deixa o paso por praias como Gures e ofrece unha

nova perspectiva do punto de inicio, o cabo Fisterra, que dende lonxe parece descansar sobre o océano. A mole granítica do Pindo aparece fronte á estrada, cadavez máis preto. O Ézaro é un núcleo pequeno, labrego e mariñeiro. As súas praias de augas azul intenso conviven con dous colosos, a inmensidade do Pindo e o cabo Fisterra no horizonte. Á altura da ponte do Ézaro, un novo desvío dirixe o percorrido cara á fervenza do Xallas. A desembocadura do río Xallas é única. Un río de tamaño medio que se funde co mar sen tocalo, caendo

dunha altura de case 100 metros polas rochas graníticas. O estuario conta cunha pasarela para facilitar o acceso á fervenza dende o Centro de Interpretación da Electricidade, a antiga Central do Castrelo. O tramo final é un espectáculo. A empinada pista sobe até o miradoiro do Ézaro na procura de amplitude de vistas. O lugar ofrece unha ampla panorámica: cara o sur, o Pindo, coa súa sucesión de cristas graníticas, cara u oeste, en primeiro termo, a desembocadura do Xallas coa súa última volta e ao lonxe, o cabo Fisterra e a inmensidade do Atlántico.

Non te podes perder...

Faro de Cabo C

! A subida ao **mira-
doiro de Ézaro** é
moi popular no mun-
do ciclista. Valorada e
temida polos seus desniveis,
que se achegan nalgún tra-
mo ao 30%, o seu ascenso
supón un auténtico reto para
os afeccionados. Diversos
fitos ao longo da subida re-
cordan os tempos relativos
que os ciclistas profesionais
teñen realizado no tránsito
da "Vuelta Ciclista a España".

O cabo de Cee ou cabo de Corcubión é un saínte rochoso que delimita a enseada de Corcubión polo oeste e constitúe unha importante referencia para a navegación tanto polo seu faro como pola súa posición respecto aos illotes de Carrumeiro Chico e Carrumeiro Vello.

Malia a súa escasa entidade e baixa altitude, a súa posición ofrece vistas continuadas do litoral de Corcubión, Cee, Dumbría e Carnota e mesmo do sector norte das Rías Baixas. A proximidade ao monte Pindo garante unha perspectiva diferente deste espazo referencial.

O faro de Cabo C é coñecido por algúns como faro do cabo Cee e por outros como faro do cabo de Corcubión, parecendo o curioso nome actual un pacto de boa veciñanza entre ambas as dúas poboacións. A edificación é unha sinxela torre octogonal de cachotería cunha pequena vivenda anexa, de planta cadrada e catro augas, para o servizo do faro. Aprobado en 1847, non entrou en funcionamento até o 1860, sendo automatizado no 1934.

